

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. október 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

REFORMÁCIÓ DE HOGYAN?

Énekek: 264; 834; 208,3; 360,1.4-9

Lekció: 2Krón 30,1-12

Alapige: 2Krón 30,5

„Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izraelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjenek páskát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, amint megíratott.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy együtt emelhettük fel már az énekszóban is szavunkat és szívünket hozzád, ó, Seregek Ura. Dicsőítünk minden cselekedetedért, jótéteményedért, áldásodért, és magasztalunk örökkévaló tervedért, lényedért.

Köszönjük, hogy nálad nincs semmi változás, de még annak árnyéka sem. Köszönjük azt a jó indulatot, amelyet az Édenkerttől kezdve tapasztalhatott a bűnös ember, amelyről Betlehem mezeje felett zengtek az angyalok, amelyről szól az a könyv, amely itt lehet előttünk kinyitva, amelyben bemutatkozol nekünk, teremő Istenünk. Áldunk azért a jó akarátért, amely az Egyszülött Fiút oda adta, hogy aki hisz őbenne, az el ne veszen, hanem örök élete legyen.

Köszönjük, hogy te vagy a megoldás minden kérdésünkre, és te vagy a válasz minden kérésünkre. Dicsőítünk téged, hogy nem rejtet el magadat előlünk, hanem felfedet. Kérünk téged, fedd fel magadat most is az ígéből is, hogy ragyogjon előttünk az a dicsőség, amely a te dicsőséged, fényed, amelybe majdnem belevakult Mózes és a próféták. Köszönjük neked, Urunk, hogy láthatjuk ezt a dicsőséget a Golgota keresztyén, ahol engesztelést szereztél, és békességet munkáltál néped és te közötted. Kérünk, hogy ennek érdekében tégy el az útból minden akadályt, hogy semmi ne gátoljon bennünket ebben, hogy felemeljük tekintetünket, hitünket, egész valónkat tehozzád! Könyörülj meg ezért rajtunk, Jézus Krisztusért, a mi drága Megváltónkért!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, most már a reformáció hetében vagyunk, mert októberben nagyon sokszor elhangzott, hogy a reformáció hónapjába léptünk, de most már nem is a hónapjába, hanem a hetébe léptünk, és nagyon sok helyen lehet hallani, olvasni, hogy kik és hogyan ünnepelek. Mi szeretnénk az igével ünnepelni! Az igehirdetésben pedig szeretném, hogyha Isten Szentlelke odairányítaná a mi szívünket és tekintetünket arra a nagy reformációra, amely sokkal korábban történt, mint a lutheri vagy kálvini reformáció, amelyről a Biblia a Krónikák könyvében ír, arról a reformációról, amely Isten népének megújulásáról szól Ezékiás király uralkodása alatt. Ebben a mondatban lehet összefoglalni ennek a résznek meg a következő résznek is a tartalmát, hogy: kihirdették Beérsebától Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálembe páskát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, amint megíratott.

Hiszen a reformáció nem jelent mást, mint ráirányítani a figyelmet arra, hogy először is mi íratott meg. Másodszor, hogy mennyire tartottuk ezt meg. Harmadszor pedig bűnbánatot hirdetett minden próféta, minden király, Istennek minden áldott eszköze és szolgálja, aki arra hívta fel a népet, hogy: térjünk vissza az Úrhoz, tartsuk meg az ő rendelkezéseit, utasításait, törvényeit, mert már régóta nem ezt tesszük! Isten a Mózes IV. könyvében rendeli el a páska megünneplését, amikor Isten népe kijött Egyiptomból, vagy inkább így mondom, hogy az Úr kihozta őket Egyiptomból hatalmas kézzel és kinyújtott karral, mert dehogy akartak ők jönni. Sőhajtoztak ugyan, kiáltoztak és sírtak egy idegen népnek az igája alatt, egy kegyetlen rabtartó uralma alatt, amikor Isten azt mondja egyszer: látván láttam az én népemnek nyomorúságát le is szállok, hogy megszabadítsam őket. Tehát szögezzük le, hogy nem ők jöttek ki, hanem Isten szabadította meg őket, és azon az éjszakán le kellett vágni a páskabarányt, vérével meghinteni az ajtófélfát, mert a páska, nevében is azt jelentette, hogy amely házon, ajtófélfán az öldöklő angyal, amely minden elsőszülöttet megöl Egyiptom földjén, látja a vért, azt a házat átugorja! Nem azért lép át rajta, mert ők nem érdemelnék meg a büntetést. Ők is megérdemelnék, hiszen Isten azt mondja, hogy elpusztítok minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, ahol ők is ott vannak. De az a kegyelem és irgalom, amely szabadítást akar adni, az átugorja, és nem ítélet megy be abba a házba, hanem azon az éjszakán ez a nép kijöhet. Amikor Isten elrendeli a páska megünneplését, azt mondja, hogy aki ezt elmulasztja, az hordozza bűne terhét. Tehát, amikor nem ünnepelték meg a páskát nagyon sok ideig, akkor bűnük terhét hordozták.

A Biblia szerint tehát nem csak az a bűn, amit elkövetünk, hanem az is, amit elmulasztunk. Nemcsak elkövetett tetteinek és cselekedeteinek bűnének van terhe, súlya rajtunk, hanem a Biblia szerint annak is, amit nem tartunk meg, amit elmulasztunk. Mennyi teher lehetett akkor már Isten népén! Isten azért tartotta fontosnak a páskát, mert az előre mutatott Jézus Krisztusra, az Isten Bárányára, akire nézve a menyei Atya könyörül rajtunk. Akire nézve irgalmat gyakorol, átugrik, nem hajtja végre az ítéletet, és elengedi népe maradékának vétjét. Ebben a korban azonban Ezékiás király, akinek az apja egy pogány ki-

rály volt, aki áldozó halmokat létesített és áldozó oltárokat csinált, ő viszont Isten Lelkétől indítatva világosságot kap. Amikor ezt észreveszi, hogy nem a törvény szerint élnek, nem Isten rendelkezése szerint, akkor ezt megbeszéli másokkal. Megbeszéli elsősorban a tanácsadóival, a nép fejedelmeivel, aztán kihirdeti még az északi országrésznek is, Beérsebától fogva Dáning, hogy jöjjenek el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy megtartanak a páskát az Úrnak, Izráel Istenének.

Kedves testvérek, a Bibliának az az üzenete a számunkra, ahogy egy-egy megújulás, reformáció, vagy ahogy az utóbbi századokban nevezzük ébredés az egyházban, nem jön létre máshogy, csak úgy, hogy Isten felgerjeszt némelyeket. Világosságot ad némelyeknek. Lehet, hogy egy embernek, lehet, hogy aztán kettőnek, háromnak, tíznek, akik aztán bátran vállalják az ígét, az Urat, és elkezdik hirdetni. Tehát a reformátorok, és mindazok, akik az ébredést munkálták, nem maguknak akarták megtartani az áldást, hanem bevonni abba az áldásözönbe másokat is. Ez a csodálatos testvérek! Ahogy énekeltük az énekben: „hívásuk zengett messze szerteszét, az Úrhoz gyűjtve népek seregét”. Eszközök voltak az Úr kezében, és először is azt vették észre, hogy nem úgy cselekszünk, ahogy meg van írva. Hadd emeljem ki, testvérek, hála Istennek, hogy az akkoriak is tudták, mi meg, akiknek itt van a kezünkben a Biblia, a Szentírás, mi meg abszolút tudhatjuk azt, hogy mi van megírva. Tehát, amikor az Isten leírta a Bibliát, akkor pontosan azért íratta meg, hogy senki ne mondhasa azt, hogy nem tudja, mi van megírva, vagy mi az Isten elvárása, mi az Isten követelményrendszere. Hogy mi az, ami ránk vonatkozik, hogy mit kell tenni, csinálni nekünk, hogy hogyan éljük a hitéletünket vagy a testi életünket, a kegyességünket vagy a mindennapi életet. Tehát van egy mérték, egy mérce, amihez igazodni kell.

Hitünk és életünk zsinórmértéke a Szentírás, tehát van mihez szabni az életünket. A Bibliában olvasunk olyan korokról, mint például a Bírák kora, amikor mindenki azt cselekedte, amit jónak látott. Az az akkori liberalizmus. Nem Isten törvénye a fontos, hanem a korszellem, az elvárások. Minden más fontos, csak az nem, hogy mit mond az Isten törvénye. Ez nem egy XXI. századi kuriózum, amiben ma élünk, hogy ma is úgy van, hogy az emberek azt hiszik, hogy azt csinálók, amit akarok, amit jónak látok. Ez olyan korra igaz, meg olyan emberre, aki nem az Isten fegyelme alatt él, aki nem ismeri Isten törvényét. Ezékiás király ehhez kezdett ragaszkodni, hogy mi az, ami megvan írva. Mi az, amitől eltértünk?

Amikor az elő reformáció elindult a 11-12. században, a nevek talán ismerősek: Wycliffe, Wald Péter, később Husz János, ők is mindig azt fedezték fel, nem ez van megírva. Nem így mondja a Biblia, akkor térjünk oda! Testvérek, meglátták, hogy miben tértek el az ígétől. Az a csodálatos, hogy Ezékiás ezt nem tartotta meg magának, hírül adta, felvállalta. Mert a reformáció mindig azt jelentette, testvérek, hogy azok az emberek, akik Isten ígétjét megértik, azok felvállalják, azok bátran kiállnak. Azok azt mondják egy császár előtt is, hogy másként nem tehetek, Isten ígétének a kényszere alatt vagyok. Mert ezt mond-

REFORMÁCIÓ DE HOGYAN?

ta az Úr! A Bibliában nagyon sokszor kezdődnek így az igék, hogy: így szól az Úr! Az a kérdés, hogy kíváncsi vagy-e, hogyan szól az Úr, mit mond? Aztán van-e akaratod arra, hogy amit mond néktek, azt megtegyétek?

Nagyon érdekes, testvérek, ahogyan ez elindult. Akár a Lutherék idejében, akár hamarabb, vagy akár később. Elküldenek az északi részre is, mert Ezékiás a déli részen, Júdában király, de egész Izráelhez elküldték, és Júdához. Sőt, Efraimnak és Manassénak is írt leveleket, hogy jöjjenek az Úr házához, Jeruzsálembe, hogy megtartanak a paskát az Úrnak, Izráel Istenének, mert nem tartották meg régóta úgy, ahogy megírtatott. Ők tehát, testvérek, nem tartották meg maguknak, hanem bevontak másokat.

Hadd mondjak egy-két ilyen történetet a testvéreknek a reformáció vagy az ébredések idejéből! A magyarországi reformáció Zemplénben indult, egy Kopácsi István nevű ferences szerzetes jóvoltából. Ez a szerzetes megértette az igét, ott a Zempléni hegységben, Sárospatakon és környékén. Nagyon hamar elterjedt a reformáció, aztán megint nagy visszaesés volt. Hadd mondjak egy 20. századi példát, hogy hogyan indult az újkori reformáció itt, Sárospatakon! Úgy, hogy a teológiára bekerült egy hívő erdélyi teológus. Az összes teológus ugyanis hitetlen volt, persze református idézőjelbe téve, de semmi köze nem volt se egyházhoz, se Bibliához, se Istenhez, se Krisztushoz, se megváltáshoz, se üdvösséghez. A portást azért alkalmazták főképpen, hogy éjszaka a kocsmából a részeg teológusokat talicskával haza tolja a kollégiumba. Ide bekerült egy erdélyi teológus, aki ott jutott élő hitre, kedves bizonyágtevők szolgálata alatt, és amikor látta ezt, hogy mi megy, kiírta a táblára azt az igét, hogy „részegesek nem öröklük az Isten országát”. Hát persze, mindenki nevetett, és aznap este megint elmentek a kocsmába, és az egyik teológus fiú már emelte a korsót, a többiek meg bíztatták, hogy idd, fenéig! És amikor felemelte a korsót, eszébe jutott ez az ige, hogy „részegesek nem öröklük az Isten országát”, elgondolkozott, hogy mi csináljon. Hirtelen Isten Szentlelke adott neki erőt, visszatette a korsót, és aznap este újjászületett. Ő lett a Bethánia Szövetség, az Isten hívő népét összegyűjtő magyarországi egyesület elnöke 1940-ig, haláláig. Így indult el az újkori reformáció a 20. században, és most várjuk, hogy talán majd elindul a 21. századi reformáció, testvéreim, hogy megint lesz egy ilyen Kopácsi István, vagy egy ilyen erdélyi teológus. Ez a teológus aztán visszament Erdélybe, és három-négy év múlva meghalt tüdővészben, de azt a munkát, amit Isten rábízott, elvégezte. Ott Isten általa egy egész teológiát felrázott és felébresztett. Az a kérdés, testvérek, hogy akik világosságot kapnak, azok vajon magukban tarják ezt a világosságot, vagy világítani szeretnének másoknak is?

Tovább tudjuk-e adni Beérsebától Dánig, nem csak egy kis baráti körnek, nem csak néhány rokonnak, nem csak a családtagjaimnak, hanem nagyobb körben is? Milyen körben merjük felvállalni az evangéliumot? Mennyire tudjuk vagy akarjuk felvállalni az evangélium üzenetét, a Krisztusról szóló jó hírt? Vajon csendben szólunk valakinek, vagy amit fülbe sűgva hallunk, azt a háztetőkről is képesek vagyunk hirdetni? Ezékiással együtt, az Isten erre hajlandóvá tette a népet, tudniillik, amikor üzentek, amikor leveleket írtak.

Testvérek, nagyon sokszor úgy gondoljuk, és volt idő, amikor én is így gondoltam, de ez az íge is meggyőz róla, hogy nem így kell gondolkozni. Mert mi úgy tanultuk, hogy a reformációt Magyarországon a körülmények is segítették. Tudniillik, olyanok voltak a körülmények, hogy ott volt Mohács, ott voltak a törökök, kipusztítottak egész vidékeket, jött a pestis, meg a járványok, és valahogy hajlamosak voltunk úgy gondolkozni, hogy amikor ilyen szorító körülmények vannak, azok mindig hajlandóvá tesznek arra, hogy az Úrhoz térjünk. Látjátok, hogy nem igaz, nincs ilyen. Miért? Azért, mert amikor Ezékiás királyék elküldik ezt a levelet, már Asszíria lerohanta az északi országrészt. Már 722 után vagyunk néhány évvel, de törzseket visznek el, embereket visznek fogságba, és amikor mennek az evangéliummal, hogy térjünk vissza az Úrhoz, akkor mit csinálnak? Kigúnyolják és kinevetik őket. Még akkor is gúny tárgya az evangélium. Az Isten ígéjéhez való visszatérés, a páska újbóli megünneplése, amiből most ne a páskát lássuk, hanem azt, hogy ez az Isten szabadító tetteinek az ünneplése! Mert a páska ez, de helyette lesz majd a Golgota keresztye. Helyette lesz majd az Úrvacsora, aminek most tanúi vagyunk, mert Jézus Krisztus azt mondta, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Ezt rendelem el. Tehát, itt arról van szó, hogy Isten szabadítását ünnepelték. Nekünk van egy szabadító Istenünk, aki kihozott bennünket, és nem csak kihoz, hanem bevisz a tejjel és mézzel folyó földre, az ő országába. Ezékiásék sem maguktól jöttek rá erre, hanem Isten hajlandóvá tette a népet.

Tehát, amikor valaki megtér, ha valaki komolyan veszi, hogy eltért az ígétől, akkor tulajdonképpen arra Isten tesz hajlandóvá. Nem voltak jobb korok, Wald, Wycliffe vagy Husz János kora se volt jobb meg szebb, és mégis, látjátok, nem indult a reformáció, a nagy ébredés. Nem voltak nagy megtérések. De, amikor eljöttek „a felüdülés idői az Úrnak színétől”, Isten erre hajlandóvá tette a népet.

Ez az Isten munkája, testvérek. De azért Zebulonig nevetik és csúfolják őket, mindazáltal némelyek, az Asér, Manassé és Zebulon nemzettségéből megálázták magukat, és eljöttek Jeruzsálembe. Mert Ezékiás megüzente, hogy gyertek ide, Jeruzsálembe, van egy hely, ahol újat lehet kezdeni! Van egy hely, ahol lehull a bűntéher, amit nem tartottatok meg, ami miatt Isten haragja ott van a népen, és azóta is ezt hirdeti nekünk a kegyelem, hogy gyere Jeruzsálembe, illetve gyere az Úrhoz, gyere Jézushoz! Gyere a békesség városába, gyere a Golgota keresztyéhez, ott hull le a bűntéher! A 12. versben: „Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjük egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint.” Ne vegyük el Istentől az ő dicsőségét! Ne vegyük el soha semmiben azt, hogy „adván nekik egy akaratot, hogy engednének a király parancsának”!

Szomorú vagyok, mikor az ébredésről, megújulásról hallok, mert egyrészt nem látom, hogy ott lenne az, hogy mi Istennek az az ígéje, amihez ragaszkodunk, amihez ragaszkodnunk kellene. Másrészt nem látom, hogy az emberek azt látnák, vagy akár az egyház azt látná, hogy miben tértünk el. Harmadszor nem látom az akaratot, hogy amiben eltértünk, abban térjünk vissza az előírás-

sokhoz. Térjünk vissza oda! Nagyon szomorú vagyok, amikor az emberek az ébredést nem az Isten erejéhez kötik, pedig Jézus ahhoz köti. Mert azt mondja Nikodémusnak, hogy a szél fúhat hova akar, hallod a zúgását, és nem tudod honnan jön, és hova megy. Nem tudod befolyásolni, csak a következményét látod, azzal szembesülsz. Nagyon sokan tévedésben vannak, hogy mikor jön a reformáció. Volt olyan, aki könyvet írt arról, hogy hogyan legyen új reformáció. Néhány évig hiába mondtam itt, Magyarországon is, hogy nem, nem, nem. És ez a könyv nagy sláger volt, mert hirdetett egy új reformációt, csak az a baj, hogy aki meghirdette, lecserélte a feleségét egy húsz évvel fiatalabbra, és vége lett a reformációnak, testvérek. Mert először Ezékiás királynak kell reformálódnia. Először mindig azok tértek az úrhoz. Teljesen mindegy, hogy Luther, vagy Kálvin, vagy Mária Dorottya főhercegnő, vagy ez a Miklós nevű teológus, vagy Sztárai, vagy Kopácsi István, vagy Szegedi Kis István, de először az ő szívükben rendeződött ez el. Tudjátok, az ébredés idején volt egy mondat, amit én még gyerekként az ébredés régi népétől hallottam. Azt mondták, hogy: Uram, adj ébredést, de kezd el rajtam! Az nem úgy van, hogy jó lenne, ha felébredne a szomszédom, a rokonom, a férjem, a lányom, a fiam, a feleségem, hanem azt mondja, hogy Uram, adj ébredést, de azt rajtam kezd, én legyek az első! „Rajtam keresztül áradj, Uram, – mondja az ének –, ragyogjon fényed szerte!” Adott beléjük tehát, hogy engedjenek a fejedelmek parancsának az Úr beszéde szerint, mert Isten hajlandóvá tette erre a népet.

Istennek nagy ajánlata az ébredés. Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok, adjatok kezet az Úrnak! Később Pál apostol ezt színtelenül ugyanígy mondja, csak más szavakkal: „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” „Szolgáljatok az Úrnak, a ti Isteneteknek, és elfordul rólatok haragja, mert ha ti megtértek az Úrhoz, a ti atyáitok és fiaitok kegyelmet találnak azoknál, akik fogságba vitték őket, megtérnek erre a földre. Hazatérnek, mert irgalmas és kegyelmes az Úr. És mikor városról városra mentek, Zebulonig nevették, és csúfolták őket.” Igen, akik elutasították az Isten ígését. Akik nem hajtották oda magukat az ige mércéjéhez és mértékéhez, azok elvesznek. Azon a napon majd meglátják, hogy mi nevettünk, mi csúfoltuk, mi utasítottuk el, és mi vetettük meg az Isten ígését.

Tavaly volt azt hiszem az egyházban az élő ige éve. Ugye, tudjátok, én ezt nem nagyon hirdettem, egyrészt mert az élő ige nem évek, mert minden év az élő ige éve kell, hogy legyen. A másik pedig, ha élő ige évről beszélünk, akkor nem az élő ígét ünnepeljük csak, hanem azt is, hogy Isten hajlandóvá tett engem arra, hogy én az Ő ígésén álljak, hogy nekem az ige legyen a mérték, a mérce, mert meg van írva! Nézzétek meg, Jézusnak, az apostoloknak, a bizonyoságtévknek is az volt az érvük, hogy „mert meg van írva”! Jól mondta Ézsaiás, jól mondta a zsoltáros, és idézik az ígéket, mert meg van írva. Szabjuk egész életünket az Ő akaratához!

Még arról hadd szóljak, hogy megtartják a páskát, ami hét napig tartott, és azután elhatározzák, hogy még hét napig együtt lesznek. Akik oda elmentek,

azok hét napot szántak rá. Nem tudom, testvérek, hogy mi tudnánk-e, magamat is beleértve és bűnbánattal megállapítva, hét napot szentelni egy ilyen ünnepre? Ez mutatja meg a szabadságukat, mert a Krisztus által megszabadított ember szabad arra, hogy többet tegyen, mint amit a törvény előír. Többet adjon, mint ami szokás. Többet adjon, mint amit elvárnak. Hogy egész életünk az Úré, és ebből nem hét napot, hanem ha kell, még hét napot oda tudunk adni. Mert ő rendelkezik az időnkkel, a javainkkal és mindenünkkel. Felvállalták, testvérek. És az a jó reformáció, aminek ilyen következményei vannak, mint amit itt hallottunk. Akkor ünnepeljük igazán a reformációt, ha annak lesz következménye. Ha nem csak valami múlton való merengés lesz, mint ahogy megünnepeljük március 15-ét, vagy október 23-át, vagy augusztus 20-át, és mindenki belenéz a múltba, hogy mi történt akkor. Ha mi csak így tudunk ünnepelni, hogy igen, volt egy reformáció, de nincs semmi következménye a holnapra, a holnaputánra nézve. Mert amikor Ezékiásék kihirdetik, akkor van egy nagy következmény, hogy kiviszik a szent helyről a bálványokat, a szobrokat, a füstölő oltárokat, és mindet a Kidrón patakjába hányták. Mert a reformáció, testvérek, az nem ünnep, a reformáció az egy élő valóság. Annak mindig van következménye és hatása. És nem csak azt vállalták fel, hogy miben tértünk el az Úrtól, hanem azt is, hogy térjünk vissza az Úrhoz. Akkor csináljuk úgy, ahogy ő elrendelte! A reformáció nem csak az, hogy meglátom, hogy igen, eltértem tőle, nagy az én bűnöm, hanem az, hogy de akkor Isten Szentlelke mit munkál bennem. Innentől kezdve viszont aszerint akarok élni és cselekedni! Ezt senki nem végzi el bennünk, nincs olyan nagy igehirdető, vagy evangelizátor, akinek a szavára, aki ezt el tudja végezni benned, meg bennem. Ezt csak Isten Lelke tudja elvégezni. Az az erő és az a hatalom, amely mindenek felett való, amely belenyúlt a reformátorok életébe, és ne gondoljátok, hogy nekik könnyű volt! Olvastam, hogy Kálvint a nagybátyja hónapokig győzködte, aki akkor már Bibliafordító volt Franciaországban. Francia nyelvre kezdte fordítani a Bibliát, és esténként mindig elmondta Kálvinnak, hogy most mit fordított le, milyen újdonságot talált. Persze, azért volt újdonság, mert senki nem tudta, hogy mi van benne. Kálvin csak ragaszkodott, csak ragaszkodott. Ne gondoljátok, hogy könnyű volt! Vagy ezeknek a reformátoroknak, az ébredések embereinek könnyű volt azt mondani, hogy vétkeztünk az Úr ellen, hagyjuk el a mi útainkat és térjünk az Úrhoz! Hátha megbocsát, hátha elfordul haragja! Mert Istent mi a bűnbánattal nem kötelezhetjük le. Isten nem köteles nekünk megbocsátani. Akkor a Biblia nem írná azt, hogy az Úr irgalmas, az Úr könyörületes. Nehogy azt gondoljuk, hogy ez úgy van, mint a boltban, hogyha odaadom az árucikk árát, akkor megkapom az árucikket! Hogy Istent le lehet kötelezni, lehet valamire kényszeríteni. Ezért mindig azt mondták, hogy hátha visszatér hozzánk, hátha elfordul haragja tőlünk. De ez így történt, mert az Úr irgalmas és könyörületes.

Ébresszen bennünket, testvérek, és nagyon kérlek titeket, hogy azt nézzétek meg ma velem együtt, hogy mi az, amiben eltértünk, mi az, amiben már régóta nem tartottuk meg úgy, amint megíratott! Vagy nem tudjuk azt, hogy mi van megírva, vagy nem tartjuk meg, ami meg van írva. Ha tudjuk, de nem tart-

REFORMÁCIÓ DE HOGYAN?

juk meg, akkor az ítélet alatt van az az ember. Ezért vizsgálj meg, testvérem, az életedet! Vizsgáljuk meg magunkat, hogy mi az, amire mi azt mondjuk most, hogy nem tartottuk meg úgy, ahogy meg van írva! Isten adjon világosságot, Isten adjon ehhez bölcsességet, őszinteséget, bűnbánatot, hogy meglásd, bevalld, és jöjj Őhozzá, mert Nála kész a bocsánat, Nála kész az irgalom Jézusért, az Ő véérért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, köszönjük, hogy mindenkinek a Te kezedben vannak, nemcsak a világ történései, hanem az Egyház élete is. Amikor úgy láttuk, hogy az Egyház nagyon súlyos állapotban van és halott, köszönjük, Urunk, hogy arra indítottál némelyeket, hogy munkálkodjanak annak jólétén, ébresztésén, és küldtél szolgákat, akik által Te magad ébresztetted fel néped. Látjuk, Urunk, és tudjuk, hogy sok mindenben eltértünk tőled, hogy vannak igék, amelyeket komolyan veszünk, és vannak, amelyeket nem. Vannak, melyekhez ragaszkodunk, amiket oda tudunk állítani saját akaratumk alátámasztására. Amelyek pedig bennünket megítélnek, elítélnek, megfeddenek, azokat kihagyjuk a Bibliából. Holott őszintén annyit kellene mondani, hogy vétkeztünk, mert elhagytuk azt a teljes Írást, amely tőled ihletett, és egyedül hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre!

Urunk, szeretnék most is könyörögni tehozzád, hogy adj új ébredést, adj egy új reformációt, de azt mindig rajtunk kezd! Ne csak imádkozzunk érte, hanem ami rajtunk áll, azt tegyük is meg! Legfőképpen reformáljuk meg a Te segítségével és a Te erőddel a mi életünket! Könyörülj meg ezért rajtunk, ne csak szólam legyen a reformáció, ne üres ünneplés! Ne legyen csak egy csodálatos régi történet, hanem annak legyen hatása, következménye az életünkre vagy a közösségre nézve! Köszönjük, hogy Beérsebától Dánig hirdették az evangéliumot, és hogy Te gondoskodtál róla, Urunk, hogy mindenki hallja és tudja meg!

Kérünk Téged, hogy bennünket is használj, hogy ne csak szűk körben beszéljünk rólad, hanem minél nagyobb társaságban, hogy mindenkinek el tudjuk mondani: a Szabadító elközelgetett!

Ámen.